

Nr 145.

Av herr **Andersson, Karl, m. fl.**, *angående nedsättning av tullen å kautschukskodon.*

Det torde vara en allmänt känd sak, att den svenska galoschindustrien under en lång följd av år gynnats av ett kraftigt tullskydd, varigenom priset på galoscher kunnat hållas på en synnerligen hög nivå.

Vid 1926 års riksdag väckte herr Stendahl motion i ämnet i första kammaren och föreslog, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om utredning och framläggande av de förslag, vartill denna utredning kunde föranleda.

Bevillningsutskottet hemställde emellertid, att motionen icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd, då riksdagen redan avlåtit en skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om utredning i ett ämne, som även omfattade tullen på galoscher. I anledning av en vid 1917 års riksdag väckt motion om upphävande av ifrågavarande tull beslöt riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begära utredning av frågan, huruvida tullsatserna på kautschuk och kautschukvaror samt packningar av spånadsämnen kunde anses vara väl avvägda. Nämda riksdagskrivelse handlades först i finansdepartementet och överlämnades senare till handelsdepartementet, där berörda tullfråga tillsammans med vissa andra frågor alltjämt låg under utredning, då bevillningsutskottet vid fjolårets riksdag gjorde efterforskningar i ämnet. Förslag i ämnet vore att förvänta till en kommande riksdag, heter det vidare i bevillningsutskottets yttrande.

Då det emellertid icke finns någon garanti för att frågan om sänkning av galoschtullen kommer närmare sin lösning genom att sammankopplas med en större utredning, avseende en mängd andra kautschukvaror, och då vederbörande, trots den rundliga tid som stått till förfogande ännu icke synas ha kommit till något positivt resultat, torde det vara nödvändigt att på nytt göra en erinran i ämnet. Uppenbart är, att en stor industri genom ett alltför kraftigt tilltaget statligt skydd sättes i tillfälle att tillskansa sig oskäligt höga vinster på allmänhetens bekostnad. Även bland dem, som anse att vårt näringsliv måste skyddas mot utländsk konkurrens, torde den uppfattningen alltmer göra sig gällande, att galoschindustrien intar en alltför gynnad ställning vid jämförelse med vissa andra industrier.

Som exempel må anföras, att Trelleborgs gummifabriksaktiebolag för verksamhetsåret 1 sept. 1924—31 aug. 1925 redovisar en vinst av kr. 805,649:85.

Utdelningen bestämdes till 12 % eller 4 % högre än närmast föregående år. Avskrivningarna under samma tid uppgingo till 1,817,231:93. Hälsingborgs gummifabriks aktiebolags vinst för samma verksamhetsår uppgick till kr. 2,498,390:43. Till bolagsstämmans förfogande stodo kr. 3,915,697:57, varav kr. 1,350,000 utdelades och återstoden, kr. 1,958,571:44 överfördes på reserverade vinstmedels konto.

En fortsatt förhållning av denna fråga är icke att tillråda, allra helst som de priser, vilka nu gälla beträffande galoscher, måste betecknas som kristidspriser. Råvaran till denna industriprodukt har avsevärt nedgått i pris, vadan tillverkningskostnaderna givetvis kraftigt reducerats.

Med stöd av vad vi anfört tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning angående lämplig nedsättning av tullsatsen å kautschukskodon (tulltaxan rubrik nr 641) samt om framläggande för riksdagen snarast möjligt av det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 21 jan. 1927.

Karl Andersson,

Carl G. Schedin.

Per Gustafsson.

Joh. Johansson,

H. Anderson.

Alexander Nilsson.

Friggeråker.

L. G. Bodin.

Ernst Svenson.